

עין משפט ונר מצוה

בט א ב מיי פ"ב מ'ת'
מקוואות ה' יז סג
עשן רמח טו"ע י"ד ס' קלט
סעף ג וצבר אלפס טעשעת
לכג]:

ל ג ד ה ו מיי שם פ"א ה' י'
סג שם טו"ע שם סעי'
א וסעי' טו ו' קל סעי' ה'
[סעי' מנן וסעף ג מ' והג"ה
וצבר אלפס טסן]:
לא ו מיי פ"ז מנה' מעשה
הקצנות הלכה ו:
לב ז מיי פ"ב מהלכות
מקוואות ה' יג סג
עשן רמח טו"ע י"ד ס' קלט
סעף כד:

לז ח ט מיי שם הלכה ח ועין
בטאות וצ"מ סג
מקוואות ה' יג סג
לד י מיי שם ה' טו טו"ע
שם סעי' ג וסעי' ח:
לה כ ל מיי שם פ"א ה' י'
סג שם טו"ע י"ד ס' קלט
סעיף לז:
לו ז מיי שם טו"ע שם סעיף
ג וסעף לד:

תוס' הרא"ש

קטנה ס"ל דרא"י כ"ש יום
מ' לזכר: **אשה** לא תחוף
אלא בחמין ואפי' בחמי חמין
אבל בקרית לא. ובפ"ר ג'רס
אשה לא תחוף בקרית ואפי'
בחמי חמה. פ"י אסור לחוף.
ובפרק לא שעה אמרין לא
תלוש בחמין ולא בחמי חמה
אלמא ממיא חמי חמה לחמין.
ומיהו לא קשה לפ"ה דבבי
חיתוך בחמין כל דהו מתחמין:
דאמר ר' יורא כל הראוי
לבילה אין בילה מעכבת בו.
האי מילתא דר' יורא כפ'
המנחות והנסיכה גבי הא
תנן דהו עלי למנחה של
ס"א עשרונים מביא ששים
בכלי אחד ועשרון אחד בכלי
אחר. ומפרש טעמא וששים
דשישים גבליין ששים ואחד
אין גבליין. ופרקי כי אין
גבליין מאי הוי והתנן אם
לא ביל כשר א"ר יורא כל
הראוי לבילה בו. תימה מאי
פרך נהי דבדיעבד אמרין אם
לא ביל כשר מ"מ לבתחילה
צריך לבלול הלכך צריך להביא
בשמים. וי"ל משום ההוא
גביה לקרבן גדול איכון.
ותנן הרי עלי להביא בכלי
אחד והביא בשני כלים לא
יצא. הלכך ס"ד דשפיר טפי
להביא בכלי אחד אפי' בלא
לבילה. ומשני דאפי' ראוי
לבילה בעינן: **אין** בילה
מעכבת. והיינו טעמא משום
דלא שנו הכתוב עליו לעכב
אפי' דבבי נשיאים חייב
חריט'וימני בלילה בשתם
מעשה קא חשיב האין עשו
ולא לעינבא איצטריך. ואצ"ג
דבחקוקין לית' דכ"י מקוש רח'
מה שחבוכו מדיחבית שיהם
מלאים סתם עירובא לא יליף.
ואפי' דלא שנו קנה לעכב.
מ"מ מיתבחר דראוי לבילה
בעינן דכיון דהצריך הכתוב
בלילה מטעמא צריך שהיא
חקרבן ראוי למה שצוה הכתוב
לעשות. וכן גבי ביהמ"ד
חליצא אצ"ג דלא מעכבא
ראוי לקריאה דכ"י בראמרין
אלא ואלתם פסולין לפי שאינן
באמר ואמרה. וכן גבי קריאת
בכורים בעינן ראוי לקריאה
כפ' המוכר את הספינה. ותי'
אמאי לא בעינן הכא (ראוי)
ביאת מים לבתחילה בבית
הסתרים. וי"ל דשאני כיוון
דלא חזכיר ביאת מים בבית
הסתרים כמו שהזכיר קריאה
בתלוצה ובכורים דרוחץ את
בשרו משעב מאבבאי. ומי'
ראוי לביאת מים בעינן כיוון
דלפעמים נכנס בו המים:
אינא צריכה לחוף ולטבול.
והיא דאמרין בפ"ק דחולין
טב ונלה ונמצא עליו דבר
חוצץ לא עלתה לו טבילה עד
שיאמר ברי לי שיהי היה שלי
מקודם לכן. התם בשלא אכל
סמון לטבילה. או א"ר החם
לטהרות והכא לבעלה. אצ"ג
לקמן גרית הי"מ לטהרות
היינו דכלי חרס ואילין. אינ'
התם מיורי לטהרות ומשום

סו:

ב"ה הראי' בבי"ה אין בי"ה מעכבת בו.

כתיב בלולה וימנא שנה עליו הכתוב לעכב וי"ל דכולהו לרירי

לגופייהו וקשה דיימא מדתנא דהו קרא בפרשת נשיאים תריסר זימני

בלולה בשמן דמעכבא דהכי אמרינן בהקומץ רבה (מנחות יט.): דפרקי

לשמואל גבי מנחה דלא יליף דורות

משעה דכתיב וימנא כפו ממנה לומר
דשנה עליו הכתוב לעכב על מלא
קומנו ופריך והא אמר שמואל מורקות
מקדשים את היבש דכתיב שניהם
מלאים סולת ומשני שאני התם דתנא
דכו קרא תריסר זימני לעכב ויש
לומר דשמא יש שום דרשא בשום
מקום דבילה לא מעכבא ואי"ת כיון
דלא מעכבא היכא דאין ראוי לבילה
נמי ליכתשר ויש לומר דסבירא הוא
דכיון דקפיד קרא לבתחלה לעשות
המנזהו צעינן שיהא ראוי לכך אע"פ
שאינו מעכב דלאם לא כן נמצטלה
המנזה לגמרי שלא היה יכול לעשותה
וכן בכמה מקומות כגון ציאת מים
דכתיב כל בשרו וממעטים צית
הסתרים ומ"מ צעינן ראוי לציאת
מים בכל בשרה וכן בכמה דוכמי
וגבי עלר וטמא דמשלחין קרצבן אף
על פי שאינן ראויים לקמיה **ג** ולא
מעכבין דהא רבינהו קרא דמוזבו
ולא מנגעו וקרא בהצאת קרבן מיירי
ואמאי הא לא מצי סמין ובפרק כל
ו פסולי המוקדשין (נזחים לג.) דתקף
לקמיהם שחיה דלאורייתא ואע"ג דלא
טהר מנגעו משלח קרבן זיבה ואי"ת
אמאי לא צעינן ציאת מים לבתחילה
בצית הסתרים כמו צילה וקריאה

בתלצה ובציבורים וי"ל דאין סבירא גבי טבילה שלא הקפידה תורה אלף שיטרה האדם ואין לומר דלכתחילה לבעי דכיון דבדיעבד טמור לבתחלה נמי לא בעי ותעלה לו טבילה אבל צילה ומקרא בכורים וחלילה ממות ניניהו הלכך לבתחלה ליעבד ואי"ת כיון דלכתחלה בעי' צילה במנחות (ד' יח):
גבי עיקר מילתיה דרבי יורא דקאמר מתנדב אדם מנחה של ס' עשרון ומציאה בכלי אחד מנחה של ס"א מציא ס' בכלי אחד ואחד בכלי אחד דקים להו דס' נצללין וס"א אין נצללין ופרקי וכי אין נצללין מאי הוי והא תנן אס לא כלל כשר ומשני א"ר יורא כל הראוי וכו' ומאי פירכא כיון דלכתחילה מנזה לבולל משום הכי מנזה להביא בצ' כלים לקיים דה מנזה צלילה ואומר ר"י כיון שגדר מנחה של ס"א אינו יואל ירי נדרו אס לא יציא מנחה גדולה הלכך כיון דדיעבד כשר בלא צילה יש לו להביא בכלי אחד לקיום נדרו ואע"ג דגבי צ' עשרונים קאמר אס רואה מציא בצ' כלים מ"מ גבי ס"א מוכח מילתא דנתכוין לקרבן גדול אי נמי מתנדב אדם מנחה קאי אמנחה אחת דלמרין התם לעיל ומשום הכי לא בעי לפלוגיניהו בשני כלים משום צילה כיון דלינה מעכבת מיהו קשה דהא סוגיא דהתם לר"ש דלית ליה דס"א אין נצללים ור"ש פליג.) אדרבנן דקאמר הרי עלי מנחה להביא בכלי אחד והציא בצ' כלים דלף ידי נדרו יאל ויכוין דבדיעבד יאל בשני כלים שפיר אית ליה לפלוגיניהו כדי לקיים מנזה צלילה ואכתי קשה מאי פירכא וי"ל דמנחה של ס"א משמע יותר מנחה אחת ממנחה קבועה סתם אע"ג דפריש בזהיא בכלי אחד אי נמי הך פירכא דוכי אין נצללין מאי הוי לרבנן פריך וגאמר דאית ליה לההוא תנא טעמא דר"ש דס"א אין נצללים יפה: **אם** סמוך **לחפיפה** **טבאה** אינה צריכה לחוף ולטבול. והא דלמר בפ"ק דחולין (דף י.) טבל ועלה ומנמא עליו דבר חוצץ אפילו נתעסק בנאותו המין כל היום כולו לא עלתה לו טבילה עד שיאמר ברי לי שלא היה עלי קודם לכן התם בשלא טבל סמוך לחפיפה אע"ג דהתם לא מפליג ועוד אומר ר"ת דההיא דחולין לטהרות ומחמרין טפי דלפילו טבל סמוך לחפיפה לא מועלת לו טבילה והכא איירי לבעלה והא דלמרין בסקופ שמעתינ וליה הילכתא ככל הני שמעתתא כי אייתמר הני לטהרות לא קאי אהך מימרא אלא קאי אכולהו מימרות ומכלי חרס ואילין עוד אומר ר"י דאי הך דחולין מיירי לטהרות איכא לאוקמיה בשלא חפפה כלל כדאיכא בירושלמי דמסכת פסחים סוף פרק כל שעה דנה חופפת וטובלת כהנה חופפת וטורקת נדה כהנה חופפת וטורקת נדה סתחלוק בין נדה לנדה וטעמא מפרש התם לפי שכהנת תדירה בטבילה לא החמיירו עליה ובעיוני סגי לה ושוב פירש ר"ת דחפיפה לא שייכא אלף בראש והך דחולין איירי בשאר הגוף דליכא חפיפה וכן משמע לעיל דקאמר אשה לא תחוף אלף בחמין כו' וקאמר טעמא דמשרו מויל ומדלא קאמר לא תחוף ראשה ש"מ דככ"מ חפיפה שייך טעמא דמשרו מויל דבמקום שער הוא ועוד מציא ר"י ראה דלמרין בפרק מרובה (צ"ק דף פג.) גבי עשר תקנות דעורא שתתא אשה חופפת וטובלת ופרין מדאורייתא הוא וכו' מאי ניניהו עשרות ומשני לעיוני מדאורייתא דילמא מיקטר וחתא איבו ותקן חפיפה ומדקאמר דילמא מיקטר שמע מינה דאיכא חפיפה בראש ובכמה מקומות חזכרה חפיפה אלף הראש אבל במחזור ה"ר שמריה מפרש בשם רש"י דבכל הגוף שייך חפיפה כדלמרין בפ' כל כתיב (שעת דף קכ:) הרי שהיה שם כתוב על בשרו ה"ל לא יחוף ומיהו בכל הספרים ליכא אלף לא ירחץ ולא יסוך ועוד מייתי ראה מדמייתי לקמן (דף סו:) דההיא דאשה חופפת צלילה וטובלת צלילה מעובדא דהוא צי ריש גלותא ואמר לה עבדי חסרת דודי חסרת טשטקין חסרת פי' עבדי חסרת להציא מים להסם לרחוך כל הגוף דאילו חפיפת הראש לא בעי כולי האי ומיהו לפירוש ר"ת אין ראהי שפירש עבדי חסרת להסם מים להטיל לתוך מי הטבילה הזנוינן להסם וטשטקי הוא טשטקי דפיחא והוא כסא לישב עליו צבית המרחץ ורבינו סעדיה פירש טשטקי מסרקות היינו לחוף הראש הילכך אין לנו ראהי שפטרך חפיפה בגוף אלף לעיוני בעלתא כמו בראש מדאורייתא ואע"פ שאנו מדמין אין לעשות מעשה אלף לרץ לחפוף כל הגוף וכן מנהג כל הנשים לרחוך כל הגוף עכשיו. [ועי' תוס' צ"ק פ"ב. ד"ה ושמאל]: **איבא** **בינייהו** סמוך **לחפיפה** **טבילה**. לא מיירי (ו) הכא מידי בהצרכה סמוך לחפיפה טבילה אלף לענין לתלות אחר הטבילה אס מנמא עליה דבר חוצץ קאמר דפליגי אס לרץ לענין זה סמוך לחפיפה טבילה: **ע"ג** גבי ב"י חרם. גרסי' דשייך ציה גזירות מרחצאות שרגיל להיות ומנזי שם כלי חרס לנורך חמין: **אשה** **לא תטבול** **בנמא**. כתוב בספרים אע"ג דהשתא ליכא אימור דרדיוני בנאתה מן המים שככה רגליה בזים ונפל ופי' נמי מפצי ציומי תשרי דבסמוך מחללות מחמיהן מפני הטעי ולרבינו תם נראה כפירוש ר"ת לא מנמא בנמל כי בני אדם מנזיין שם ובעיתא וממהרת מפני שצושה מבני אדם המנזיין שם והוי דומיא דסילתא דהוי טעמא משום דבעיתא ופירש מפצי מחללות כמין גדר בנהר לנשיות שלא יראוה עוזבין ושבין ול"ג הכא אע"ג דהשתא ליכא כו' עד בסמוך גבי נתנה תבשיל לזנה וטבלה לא עלתה לה טבילה אע"ג דהשתא ליכא אימור כרדיוני נפל ומפרש ר"ת בשני דלמ"י לשון נדידה ור"ח פי' לשון הוחלקה ונפל בירידה ובערוך (י' פירש מפצי משום נגיעות ור"ח פי' מקוואות ציומי ניסן משום דחיש לאזבין וכן פי' בערוך ותימה הוא מה שאיבה שייך וי"ל כי כמה זינורות מושבין לתוך הנהרות שהם בכלים שחקקן ולבסוף קצען אצל פירש"י עיקר דנוטפין כמקוה ואינם מטהרין אלף באשכזרין ולא דכח וחסלה ומשום מים חיים ליכא לפורשי כדפירש"י דתניא דבוספתא (חומר בזה במנזה שהזכ טעון מים חיים [כו']:

תינוקת פרק עשירי נדה

לא סחוף. שערה: **מקטף**. נותק שער ומתבלבל וחוצץ: **סריך**. מדביק השער וחוצץ: **ואפילו בחמי חמה**. די לה בחמין שהוחמו שמש: (א) **דמשרו מויל**. מקשין את השערות ואין לכלוכן עובר: **קמטיא**. צית השחי וצית הסתרים שלה: **כל הראוי לצילה**. במסכת

מנחות [קג]: ששים עשרונים הנאים בכלי אחד ראוין לבלול ואין צילה מעכבת זו שאס לא כלל כשר ושאינ ראי צלילה כגון ששים ואחד עשרונים בכלי אחד צילה מעכבת זו ופסולה הואיל ואי בעי לבלול לא מצי למבטל: **אינה צריכה לחוף ולטבול**. דודאי לאחר שטבלה צא עליה: **אינא צינייהו כו'**. ללישנא קמא צעינן סמוך לחפיפה טבילה: **גזירה מרחצאות**. שדרך מרחצאות לישב ע"ג אכטצאות של ארמה דדמי לכלי חרס ואחי למימר טבילה עולה בזה: **סילתא**. צקעת עצה כמו בתכרתה ולא בסילתא (י' ו) [ביצמות] (דף סג.): **דנעיפא**. שלא תפול ולא טבלה שפיר: **בנמל**

רבי שטבלה ועלתה ונמצא לה עצם חוצץ בין שיניה ויהצריכה רבי טבילה אחרת ואמר רבא ה"טבלה ועלתה ונמצא עליה דבר חוצץ אם סמוך לחפיפה טבלה אינה צריכה לחוף ולטבול ואם לאו צריכה לחוף ולטבול **איכא דאמרי ״אם באותו יום שחפפה טבלה אינה צריכה לחוף ולטבול ואם לאו צריכה לחוף ולטבול מאי בינייהו איכא בינייהו ״למסמך לחפיפה טבילה למיחף ביממא ולמטבול בליליא אמר רבא ״אשה לא תעמוד על גבי כלי חרס ותטבול סבר רב כהנא למימר טעמא מאי משום גזירת מרחצאות הא על גבי סילתא שפיר דמי א"ל רב הנו מנהדרעא התם טעמא מאי ״משום דבעית סילתא נמי ״בעיתא אמר רב שמואל בר רב יצחק ״אשה לא תטבול בנמל**

בתלצה ובציבורים וי"ל דאין סבירא גבי טבילה שלא הקפידה תורה אלף שיטרה האדם ואין לומר דלכתחילה לבעי דכיון דבדיעבד טמור לבתחלה נמי לא בעי ותעלה לו טבילה אבל צילה ומקרא בכורים וחלילה ממות ניניהו הלכך לבתחלה ליעבד ואי"ת כיון דלכתחלה בעי' צילה במנחות (ד' יח):

גבי עיקר מילתיה דרבי יורא דקאמר מתנדב אדם מנחה של ס' עשרון ומציאה בכלי אחד מנחה של ס"א מציא ס' בכלי אחד ואחד בכלי אחד דקים להו דס' נצללין וס"א אין נצללין ופרקי וכי אין נצללין מאי הוי והא תנן אס לא כלל כשר ומשני א"ר יורא כל הראוי וכו' ומאי פירכא כיון דלכתחילה מנזה לבולל משום הכי מנזה להביא בצ' כלים לקיים דה מנזה צלילה ואומר ר"י כיון שגדר מנחה של ס"א אינו יואל ירי נדרו אס לא יציא מנחה גדולה הלכך כיון דדיעבד כשר בלא צילה יש לו להביא בכלי אחד לקיום נדרו ואע"ג דגבי צ' עשרונים קאמר אס רואה מציא בצ' כלים מ"מ גבי ס"א מוכח מילתא דנתכוין לקרבן גדול אי נמי מתנדב אדם מנחה קאי אמנחה אחת דלמרין התם לעיל ומשום הכי לא בעי לפלוגיניהו בשני כלים משום צילה כיון דלינה מעכבת מיהו קשה דהא סוגיא דהתם לר"ש דלית ליה דס"א אין נצללים ור"ש פליג.) אדרבנן דקאמר הרי עלי מנחה להביא בכלי אחד והציא בצ' כלים דלף ידי נדרו יאל ויכוין דבדיעבד יאל בשני כלים שפיר אית ליה לפלוגיניהו כדי לקיים מנזה צלילה ואכתי קשה מאי פירכא וי"ל דמנחה של ס"א משמע יותר מנחה אחת ממנחה קבועה סתם אע"ג דפריש בזהיא בכלי אחד אי נמי הך פירכא דוכי אין נצללין מאי הוי לרבנן פריך וגאמר דאית ליה לההוא תנא טעמא דר"ש דס"א אין נצללים יפה: **אם** סמוך **לחפיפה** **טבאה** אינה צריכה לחוף ולטבול. והא דלמר בפ"ק דחולין (דף י.) טבל ועלה ומנמא עליו דבר חוצץ אפילו נתעסק בנאותו המין כל היום כולו לא עלתה לו טבילה עד שיאמר ברי לי שלא היה עלי קודם לכן התם בשלא טבל סמוך לחפיפה אע"ג דהתם לא מפליג ועוד אומר ר"ת דההיא דחולין לטהרות ומחמרין טפי דלפילו טבל סמוך לחפיפה לא מועלת לו טבילה והכא איירי לבעלה והא דלמרין בסקופ שמעתינ וליה הילכתא ככל הני שמעתתא כי אייתמר הני לטהרות לא קאי אהך מימרא אלא קאי אכולהו מימרות ומכלי חרס ואילין עוד אומר ר"י דאי הך דחולין מיירי לטהרות איכא לאוקמיה בשלא חפפה כלל כדאיכא בירושלמי דמסכת פסחים סוף פרק כל שעה דנה חופפת וטובלת כהנה חופפת וטורקת נדה כהנת חופפת וטורקת נדה סתחלוק בין נדה לנדה וטעמא מפרש התם לפי שכהנת תדירה בטבילה לא החמיירו עליה ובעיוני סגי לה ושוב פירש ר"ת דחפיפה לא שייכא אלף בראש והך דחולין איירי בשאר הגוף דליכא חפיפה וכן משמע לעיל דקאמר אשה לא תחוף אלף בחמין כו' וקאמר טעמא דמשרו מויל ומדלא קאמר לא תחוף ראשה ש"מ דככ"מ חפיפה שייך טעמא דמשרו מויל דבמקום שער הוא ועוד מציא ר"י ראה דלמרין בפרק מרובה (צ"ק דף פג.) גבי עשר תקנות דעורא שתתא אשה חופפת וטובלת ופרין מדאורייתא הוא וכו' מאי ניניהו עשרות ומשני לעיוני מדאורייתא דילמא מיקטר וחתא איבו ותקן חפיפה ומדקאמר דילמא מיקטר שמע מינה דאיכא חפיפה בראש ובכמה מקומות חזכרה חפיפה אלף הראש אבל במחזור ה"ר שמריה מפרש בשם רש"י דבכל הגוף שייך חפיפה כדלמרין בפ"ק כתיב (שעת דף קכ:) הרי שהיה שם כתוב על בשרו ה"ל לא יחוף ומיהו בכל הספרים ליכא אלף לא ירחץ ולא יסוך ועוד מייתי ראה מדלמרין לקמן (דף סו:) דההיא דאשה חופפת צלילה וטובלת צלילה מעובדא דהוא צי ריש גלותא ואמר לה עבדי חסרת דודי חסרת טשטקין חסרת פי' עבדי חסרת להציא מים להסם לרחוך כל הגוף דאילו חפיפת הראש לא בעי כולי האי ומיהו לפירוש ר"ת אין ראהי שפירש עבדי חסרת להסם מים להטיל לתוך מי הטבילה הזנוינן להסם וטשטקי הוא טשטקי דפיחא והוא כסא לישב עליו צבית המרחץ ורבינו סעדיה פירש טשטקי מסרקות היינו לחוף הראש הילכך אין לנו ראהי שפטרך חפיפה בגוף אלף לעיוני בעלתא כמו בראש מדאורייתא ואע"פ שאנו מדמין אין לעשות מעשה אלף לרץ לחפוף כל הגוף וכן מנהג כל הנשים לרחוך כל הגוף עכשיו. [ועי' תוס' צ"ק פ"ב. ד"ה ושמאל]: **איבא** **בינייהו** סמוך **לחפיפה** **טבילה**. לא מיירי (ו) הכא מידי בהצרכה סמוך לחפיפה טבילה אלף לענין לתלות אחר הטבילה אס מנמא עליה דבר חוצץ קאמר דפליגי אס לרץ לענין זה סמוך לחפיפה טבילה: **ע"ג** גבי ב"י חרם. גרסי' דשייך ציה גזירות מרחצאות שרגיל להיות ומנזי שם כלי חרס לנורך חמין: **אשה** **לא תטבול** **בנמא**. כתוב בספרים אע"ג דהשתא ליכא אימור כרדיוני בנאתה מן המים שככה רגליה בזים ונפל ופי' נמי מפצי ציומי תשרי דבסמוך מחללות מחמיהן מפני הטעי ולרבינו תם נראה כפירוש ר"ת לא מנמא בנמל כי בני אדם מנזיין שם ובעיתא וממהרת מפני שצושה מבני אדם המנזיין שם והוי דומיא דסילתא דהוי טעמא משום דבעיתא ופירש מפצי מחללות כמין גדר בנהר לנשיות שלא יראוה עוזבין ושבין ול"ג הכא אע"ג דהשתא ליכא כו' עד בסמוך גבי נתנה תבשיל לזנה וטבלה לא עלתה לה טבילה אע"ג דהשתא ליכא אימור כרדיוני נפל ומפרש ר"ת בשני דלמ"י לשון נדידה ור"ח פי' לשון הוחלקה ונפל בירידה ובערוך (י' פירש מפצי משום נגיעות ור"ח פי' מקוואות ציומי ניסן משום דחיש לאזבין וכן פי' בערוך ותימה הוא מה שאיבה שייך וי"ל כי כמה זינורות מושבין לתוך הנהרות שהם בכלים שחקקן ולבסוף קצען אצל פירש"י עיקר דנוטפין כמקוה ואינם מטהרין אלף באשכזרין ולא דכח וחסלה ומשום מים חיים ליכא לפורשי כדפירש"י דתניא דבוספתא (חומר בזה במנזה שהזכ טעון מים חיים [כו']:

בתלצה ובציבורים וי"ל דאין סבירא גבי טבילה שלא הקפידה תורה אלף שיטרה האדם ואין לומר דלכתחילה לבעי דכיון דבדיעבד טמור לבתחלה נמי לא בעי ותעלה לו טבילה אבל צילה ומקרא בכורים וחלילה ממות ניניהו הלכך לבתחלה ליעבד ואי"ת כיון דלכתחלה בעי' צילה במנחות (ד' יח):

גבי עיקר מילתיה דרבי יורא דקאמר מתנדב אדם מנחה של ס' עשרון ומציאה בכלי אחד מנחה של ס"א מציא ס' בכלי אחד ואחד בכלי אחד דקים להו דס' נצללין וס"א אין נצללין ופרקי וכי אין נצללין מאי הוי והא תנן אס לא כלל כשר ומשני א"ר יורא כל הראוי וכו' ומאי פירכא כיון דלכתחילה מנזה לבולל משום הכי מנזה להביא בצ' כלים לקיים דה מנזה צלילה ואומר ר"י כיון שגדר מנחה של ס"א אינו יואל ירי נדרו אס לא יציא מנחה גדולה הלכך כיון דדיעבד כשר בלא צילה יש לו להביא בכלי אחד לקיום נדרו ואע"ג דגבי צ' עשרונים קאמר אס רואה מציא בצ' כלים מ"מ גבי ס"א מוכח מילתא דנתכוין לקרבן גדול אי נמי מתנדב אדם מנחה קאי אמנחה אחת דלמרין התם לעיל ומשום הכי לא בעי לפלוגיניהו בשני כלים משום צילה כיון דלינה מעכבת מיהו קשה דהא סוגיא דהתם לר"ש דלית ליה דס"א אין נצללים ור"ש פליג.) אדרבנן דקאמר הרי עלי מנחה להביא בכלי אחד והציא בצ' כלים דלף ידי נדרו יאל ויכוין דבדיעבד יאל בשני כלים שפיר אית ליה לפלוגיניהו כדי לקיים מנזה צלילה ואכתי קשה מאי פירכא וי"ל דמנחה של ס"א משמע יותר מנחה אחת ממנחה קבועה סתם אע"ג דפריש בזהיא בכלי אחד אי נמי הך פירכא דוכי אין נצללין מאי הוי לרבנן פריך וגאמר דאית ליה לההוא תנא טעמא דר"ש דס"א אין נצללים יפה: **אם** סמוך **לחפיפה** **טבאה** אינה צריכה לחוף ולטבול. והא דלמר בפ"ק דחולין (דף י.) טבל ועלה ומנמא עליו דבר חוצץ אפילו נתעסק בנאותו המין כל היום כולו לא עלתה לו טבילה עד שיאמר ברי לי שלא היה עלי קודם לכן התם בשלא טבל סמוך לחפיפה אע"ג דהתם לא מפליג ועוד אומר ר"ת דההיא דחולין לטהרות ומחמרין טפי דלפילו טבל סמוך לחפיפה לא מועלת לו טבילה והכא איירי לבעלה והא דלמרין בסקופ שמעתינ וליה הילכתא ככל הני שמעתתא כי אייתמר הני לטהרות לא קאי אהך מימרא אלא קאי אכולהו מימרות ומכלי חרס ואילין עוד אומר ר"י דאי הך דחולין מיירי לטהרות איכא לאוקמיה בשלא חפפה כלל כדאיכא בירושלמי דמסכת פסחים סוף פרק כל שעה דנה חופפת וטובלת כהנה חופפת וטורקת נדה כהנת חופפת וטורקת נדה סתחלוק בין נדה לנדה וטעמא מפרש התם לפי שכהנת תדירה בטבילה לא החמיירו עליה ובעיוני סגי לה ושוב פירש ר"ת דחפיפה לא שייכא אלף בראש והך דחולין איירי בשאר הגוף דליכא חפיפה וכן משמע לעיל דקאמר אשה לא תחוף אלף בחמין כו' וקאמר טעמא דמשרו מויל ומדלא קאמר לא תחוף ראשה ש"מ דככ"מ חפיפה שייך טעמא דמשרו מויל דבמקום שער הוא ועוד מציא ר"י ראה דלמרין בפרק מרובה (צ"ק דף פג.) גבי עשר תקנות דעורא שתתא אשה חופפת וטובלת ופרין מדאורייתא הוא וכו' מאי ניניהו עשרות ומשני לעיוני מדאורייתא דילמא מיקטר וחתא איבו ותקן חפיפה ומדקאמר דילמא מיקטר שמע מינה דאיכא חפיפה בראש ובכמה מקומות חזכרה חפיפה אלף הראש אבל במחזור ה"ר שמריה מפרש בשם רש"י דבכל הגוף שייך חפיפה כדלמרין בפ"ק כתיב (שעת דף קכ:) הרי שהיה שם כתוב על בשרו ה"ל לא יחוף ומיהו בכל הספרים ליכא אלף לא ירחץ ולא יסוך ועוד מייתי ראה מדלמרין לקמן (דף סו:) דההיא דאשה חופפת צלילה וטובלת צלילה מעובדא דהוא צי ריש גלותא ואמר לה עבדי חסרת דודי חסרת טשטקין חסרת פי' עבדי חסרת להציא מים להסם לרחוך כל הגוף דאילו חפיפת הראש לא בעי כולי האי ומיהו לפירוש ר"ת אין ראהי שפירש עבדי חסרת להסם מים להטיל לתוך מי הטבילה הזנוינן להסם וטשטקי הוא טשטקי דפיחא והוא כסא לישב עליו צבית המרחץ ורבינו סעדיה פירש טשטקי מסרקות היינו לחוף הראש הילכך אין לנו ראהי שפטרך חפיפה בגוף אלף לעיוני בעלתא כמו בראש מדאורייתא ואע"פ שאנו מדמין אין לעשות מעשה אלף לרץ לחפוף כל הגוף וכן מנהג כל הנשים לרחוך כל הגוף עכשיו. [ועי' תוס' צ"ק פ"ב. ד"ה ושמאל]: **איבא** **בינייהו** סמוך **לחפיפה** **טבילה**. לא מיירי (ו) הכא מידי בהצרכה סמוך לחפיפה טבילה אלף לענין לתלות אחר הטבילה אס מנמא עליה דבר חוצץ קאמר דפליגי אס לרץ לענין זה סמוך לחפיפה טבילה: **ע"ג** גבי ב"י חרם. גרסי' דשייך ציה גזירות מרחצאות שרגיל להיות ומנזי שם כלי חרס לנורך חמין: **אשה** **לא תטבול** **בנמא**. כתוב בספרים אע"ג דהשתא ליכא אימור כרדיוני בנאתה מן המים שככה רגליה בזים ונפל ופי' נמי מפצי ציומי תשרי דבסמוך מחללות מחמיהן מפני הטעי ולרבינו תם נראה כפירוש ר"ת לא מנמא בנמל כי בני אדם מנזיין שם ובעיתא וממהרת מפני שצושה מבני אדם המנזיין שם והוי דומיא דסילתא דהוי טעמא משום דבעיתא ופירש מפצי מחללות כמין גדר בנהר לנשיות שלא יראוה עוזבין ושבין ול"ג הכא אע"ג דהשתא ליכא כו' עד בסמוך גבי נתנה תבשיל לזנה וטבלה לא עלתה לה טבילה אע"ג דהשתא ליכא אימור כרדיוני נפל ומפרש ר"ת בשני דלמ"י לשון נדידה ור"ח פי' לשון הוחלקה ונפל בירידה ובערוך (י' פירש מפצי משום נגיעות ור"ח פי' מקוואות ציומי ניסן משום דחיש לאזבין וכן פי' בערוך ותימה הוא מה שאיבה שייך וי"ל כי כמה זינורות מושבין לתוך הנהרות שהם בכלים שחקקן ולבסוף קצען אצל פירש"י עיקר דנוטפין כמקוה ואינם מטהרין אלף באשכזרין ולא דכח וחסלה ומשום מים חיים ליכא לפורשי כדפירש"י דתניא דבוספתא (חומר בזה במנזה שהזכ טעון מים חיים [כו']:

בתלצה ובציבורים וי"ל דאין סבירא גבי טבילה שלא הקפידה תורה אלף שיטרה האדם ואין לומר דלכתחילה לבעי דכיון דבדיעבד טמור לבתחלה נמי לא בעי ותעלה לו טבילה אבל צילה ומקרא בכורים וחלילה ממות ניניהו הלכך לבתחלה ליעבד ואי"ת כיון דלכתחלה בעי' צילה במנחות (ד' יח):

גבי עיקר מילתיה דרבי יורא דקאמר מתנדב אדם מנחה של ס' עשרון ומציאה בכלי אחד מנחה של ס"א מציא ס' בכלי אחד ואחד בכלי אחד דקים להו דס' נצללין וס"א אין נצללין ופרקי וכי אין נצללין מאי הוי והא תנן אס לא כלל כשר ומשני א"ר יורא כל הראוי וכו' ומאי פירכא כיון דלכתחילה מנזה לבולל משום הכי מנזה להביא בצ' כלים לקיים דה מנזה צלילה ואומר ר"י כיון שגדר מנחה של ס"א אינו יואל ירי נדרו אס לא יציא מנחה גדולה הלכך כיון דדיעבד כשר בלא צילה יש לו להביא בכלי אחד לקיום נדרו ואע"ג דגבי צ' עשרונים קאמר אס רואה מציא בצ' כלים מ"מ גבי ס"א מוכח מילתא דנתכוין לקרבן גדול אי נמי מתנדב אדם מנחה קאי אמנחה אחת דלמרין התם לעיל ומשום הכי לא בעי לפלוגיניהו בשני כלים משום צילה כיון דלינה מעכבת מיהו קשה דהא סוגיא דהתם לר"ש דלית ליה דס"א אין נצללים ור"ש פליג.) אדרבנן דקאמר הרי עלי מנחה להביא בכלי אחד והציא בצ' כלים דלף ידי נדרו יאל ויכוין דבדיעבד יאל בשני כלים שפיר אית ליה לפלוגיניהו כדי לקיים מנזה צלילה ואכתי קשה מאי פירכא וי"ל דמנחה של ס"א משמע יותר מנחה אחת ממנחה קבועה סתם אע"ג דפריש בזהיא בכלי אחד אי נמי הך פירכא דוכי אין נצללין מאי הוי לרבנן פריך וגאמר דאית ליה לההוא תנא טעמא דר"ש דס"א אין נצללים יפה: **אם** סמוך **לחפיפה** **טבאה** אינה צריכה לחוף ולטבול. והא דלמר בפ"ק דחולין (דף י.) טבל ועלה ומנמא עליו דבר חוצץ אפילו נתעסק בנאותו המין כל היום כולו לא עלתה לו טבילה עד שיאמר ברי לי שלא היה עלי קודם לכן התם בשלא טבל סמוך לחפיפה אע"ג דהתם לא מפליג ועוד אומר ר"ת דההיא דחולין לטהרות ומחמרין טפי דלפילו טבל סמוך לחפיפה לא מועלת לו טבילה והכא איירי לבעלה והכא לבעלה. אצ"ג לקמן גרית הי"מ לטהרות היינו דכלי חרס ואילין. אינ' התם מיורי לטהרות ומשום

בתלצה ובציבורים וי"ל דאין סבירא גבי טבילה שלא הקפידה תורה אלף שיטרה האדם ואין לומר דלכתחילה לבעי דכיון דבדיעבד טמור לבתחלה נמי לא בעי ותעלה לו טבילה אבל צילה ומקרא בכורים וחלילה ממות ניניהו הלכך לבתחלה ליעבד ואי"ת כיון דלכתחלה בעי' צילה במנחות (ד' יח):